

Forfatter: Arrebo, Anders

Titel: Udrag fra Hexaëmeron. Sjette Dag

Citation: Arrebo, Anders: "Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965", i Arrebo, Anders: *Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965*, udg. af VAGN LUNDGAARD SIMONSEN ; Jørgen Glahder , Munksgaard, 1965-83., s. 229. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-arrebo01val-shoot-idm140030263532000.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965

Mod Himlen løfted op, at tacke Gud for Naade,
Tog Løven i sin fafn, hans Hals oc Skuldre bløde
Hand kyste mildelig, der frelste ham af nøde,
Beviisendis dermed hvad got mand gjør den Fromme,
Igien betaled blir, naar vi i Nøden komme.
Blandt Diur fiir-foodig' oc Skrjin-rygged nu fremtræder,
Det hunder-aarig Beest Camelet plomp af Sæder,
Dog ingen Dranker slem, men Becken kand om bæere,
De dage heele ti, de dage Tolf, ja fleere:
Men naar det Brynden naaer, sin Tørst det redlig bøder,
Paa Søø-piint Baadsmands viis sin trøje gennembløder.
Dog som en *Morian* ej gierne sig bespeiler,
(Det gjør hans Ansict hvidt, hans Skønhed hannem fejler:)
Saa oc Camelen grof, de Speil-Christalle-becke,
Forplumper med sin Food, før hand vil til at dricke:
Det ej hans fiine Krop, men Legemet det grumme,
Hand ej (som før formelt) sig vil til øj' at komme.
Ah! Kætterske maneer, naar Speil-klar Guds Ords Kilde,
Ders heslig skik dem viis, det dem behages ilde:
Thi plumpe de med Mact, de Lifsens Becke klare,
Med deris Lærdoms Drek U-reener aabenbare,
At Himle-Lærdoms skin, som falske Lærer blinder,
Skal dem ej Øje slaae, naar Kilden klarlig rinder.
Naar dette grofve Beest U-billig viis tracteris,
Det længe gjemme kand, oc Vreden stedse meeris,
Saa naar hand seer sit hold, sin Plager veed at plage,
Ham hviister med sin tand i Luft, mod Jorden fage.
Thi kunde hadske Folk, for dyd som Vreden acte,
Af Aar, i Aar ej meer end Hefn-dag eftertracte,
Nu see sin Farfve bold, ved hvem de lignis hæere,
Et Beest oc end fuld plomt, det maatt' end fiiner være.
Dog er det last-bar Diur ej uden saadan sandse,
Det kand ved Tromme-slag en Tripper-dantz fremdantse,
Slig selsom *Galiard* paa gulfvet heedt hand lærer,
Naar Mester om oc om, derpaa med ham spatserer,